
PABLO ÉS A KIRÁLYKISASSZONY

FÜLÖP-SZIGETEKI MESE

Történt egyszer, hogy három jóbarát: Pedro, Juan és Pablo találkozott egy keresztútnál. Ahogy beszélgettek, Pedro egyszer csak így szólt:

– Miért nem indulunk el mindhárman szerencsét próbálni? Itt a városban soha semmi érdekes nem történik. Válasszunk mindannyian egy-egy utat, lássunk világot, és hazafelé jövet találkozzunk ugyanitt! Aki először ér vissza, várja meg a többieket!

Ebben meg is egyeztek, elbúcsúztak egymástól, és mindhárman útnak indultak. Pedro a jobb oldali utat választotta. Három hónapig vándorolt hegyeken, völgyeken át, míg egy öregemberrel nem találkozott, aki enni kért tőle. Pedro jó szívvel megosztotta maradék útravalóját az öreggel. Leültek falatozni, közben beszélgettek, és amikor végül elbúcsúztak egymástól, az öregember egy szőnyeget ajándékozott Pedrónak.

– Egyszerű szőnyegnek tűnhet, de csodálatos képessége van – árulta el bizalmasan. – Aki ráül, az egy szempillantás alatt ott teremhet, ahol csak akar!

Pedro megköszönte az ajándékot, barangolt még egy kicsit a világban, aztán felült a csodás szőnyegre, és visszarepült a keresztúthoz.

Juan a bal oldali utat választotta. Három és fél hónapnyi vándorlás után ő is találkozott egy öregemberrel, aki enni kért tőle. A legény jó szívvel megosztotta az öreggel a vacsoráját. A koldus cserébe egy könyvet nyújtott át neki:

– Csodás tulajdonsága van ám ennek a könyvnek! Ha kinyitod, kiolvashatsz belőle mindent, ami éppen történik a világon.

Juan megköszönte az ajándékot, és boldogan indult vele hazafelé. A keresztúton találkozott Pedróval, és együtt váraoztak tovább.

Pablo a középső úton indult el. Négy hónapnyi vándorlás után ő is találkozott egy öregemberrel, aki enni kért tőle, és ő is jó szívvel megosztotta vele az elemózsiáját. Amikor befejezték a falatozást, az öreg egy elefántcsont csövecskét ajándékozott neki.

– Különleges tulajdonsága van ennek a kincsnek! Ha belefűsz rajta keresztül valakinek az orrába, aki beteg, vagy akár haldoklik, a csövecske ereje azonnal meggyógyítja, mintha soha semmi baja nem lett volna.

Pablo megköszönte a csodás ajándékot, és ő is elindult hazafelé. A keresztútnál találkozott Pedróval és Juannal. Boldogan üdvözölték egymást, és megmutatták, ki mit szerzett az útja során. Juan kinyitotta a könyvét, és kiolvasta belőle, hogy egy távoli királyságban haldoklik egy királykisasszony. A könyv azt is elárulta, hogy ha valaki meggyógyítja a lányt, azt a király örökösévé fogadja, és hozzáadja a királykisasszonyt feleségül. Pedro ezt hallva előkapta a csodás szőnyeget, mindhárman ráültek, és hipp-hopp, ott termettek a palotánál. Jelentették, hogy jöttek meggyógyítani a királykisasszonyt, mire az örök azonnal a betegszobába kísérték őket. Az ágyban ott hevert a lány, halálos sápadtan. Pablo odahajolt hozzá, az elefántcsont csövecskén keresztül belefűjt az orrába, mire a lány szeme felpattant, az arca kipirult, és a szája mosolyra nyílt, mintha soha semmi baja sem lett volna. Azonnal kérette a ruháit, hogy felkelhessen az ágyból.

Amíg a királykisasszony öltözködött, a három vándor a király elé járult a jó hírrel. Elmesélték, hogyan tudták meg, hogy a királykisasszony beteg, hogyan érkeztek a palotába, és hogyan ment végbe a csodás gyógyulás. A király elgondolkodott:

– Hiába van Juannak csodás könyve; ha Pedro nem repíti ide, és Pablo nem hozza el a csövecskét, a könyv tudása semmit sem ért volna. Hiába van Pedrónak repülő szőnyege; ha nincs Juan, aki észreveszi a bajt, és Pablo, aki meggyógyítja, akkor feleslegesen jött volna. Hiába van Pablónak gyógyító varázseszköze; Juan nélkül nem tudta volna, hogy valaki gyógyításra szorul, és Pedro nélkül nem ért volna ide időben... Mindhármatoknak egyforma szerepe volt abban, hogy a lányom meggyógyult. Ez alapján nem dönthetem el, melyikötök

legyen az örökösöm. Újabb próbát hirdetek tehát: mindegyikötök kap egy ijat és egy nyílvezzőt. Kinn a kertemben nő egy banánfa, amely épp most hozott virágot. A banánfa szív alakú virága lesz az én lányom szívének jelképe. Amelyikötök pont a közepén találja el a nyílvezzővel, azé lesz a lányom keze!

A három legény kiment a kertbe, és felkészültek a próbára. Pedro pont a közepén lőtte át a szív alakú virágot. Juan nyílvezzője ugyanott suhant át egy pillanattal később. Amikor azonban Pablóra került a sor, a legfiatalabb legény nem volt hajlandó kilőni a nyílvezzőt.

– Pablo, te nem akarod feleségül venni a lányomat?

– De igen, felség, mindennél jobban. De ha a virág tényleg a királykisasszony szívét jelképezi, akkor én bele nem lövök! Nem lenne szívem fájdalmat okozni neki, még akkor sem, ha elveszítem a próbát.

Ezt hallva a királykisasszony boldogan mosolyogva nyújtotta a kezét Pablónak.

– Hozzá szeretnék feleségül menni, édesapám! Most már tudom, hogy igazán szeret, és a világ minden kincséért sem bántana.

Azonnal meg is hirdették az esküvőt; Pablo és a királykisasszony attól fogva boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

